

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 325/2016-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. apríla 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Sberbank Slovensko, a. s., Vysoká 9, Bratislava, zastúpenej SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., Štefánikova 8, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. František Sedlačko, PhD., LL.M., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Prešov sp. zn. 1 R 8/2013 z 31. marca 2014, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Sberbank Slovensko, a. s., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. júna 2014 faxovou správou a 9. júna 2014 poštou doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Sberbank Slovensko, a. s., Vysoká 9, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej SEDLAČKO

& PARTNERS, s. r. o., Štefánikova 8, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. František Sedlačko, PhD., LL.M., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 R 8/2013 z 31. marca 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd na základe návrhu navrhovateľa - obchodnej spoločnosti VIBO, a. s., Petrovany 476 (ďalej len „dlžník“), uznesením sp. zn. 1 R 8/2013 z 30. júla 2013 začal reštrukturalizačné konanie voči dlžníkovi. Následne okresný súd uznesením sp. zn. 1 R 8/2013 z 3. septembra 2013 povolil reštrukturalizáciu dlžníka. Súčasne vyzval veriteľov dlžníka, aby prihlásili svoje pohľadávky v lehote 30 dní od povolenia reštrukturalizácie. Do funkcie reštrukturalizačnej správkyne ustanovil [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „reštrukturalizačná správkyňa“). Predmetné uznesenie bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 174/2013 z 10. septembra 2013.

Sťažovateľka si do predmetného reštrukturalizačného konania prihlásila svoju zabezpečenú pohľadávku v sume 160 676,92 € a v sťažnosti tvrdí, že reštrukturalizačná správkyňa poprela jej pohľadávku čo do vymáhateľnosti a zabezpečenia zabezpečovacím právom z dôvodu, že *„pohľadávka údajne nebola ku dňu začatia reštrukturalizačného konania dlžníka splatnou“*.

Napadnutým uznesením sp. zn. 1 R 8/2013 z 31. marca 2014 okresný súd potvrdil reštrukturalizačný plán dlžníka (ďalej aj „plán“) v znení, o ktorom hlasovala schvaľovacia schôdza 18. marca 2014, a reštrukturalizáciu dlžníka ukončil. Označené uznesenie bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 67/2014 zo 7. apríla 2014 a právoplatnosť nadobudlo 8. apríla 2014.

Sťažovateľka tvrdí, že *„pri reštrukturalizačnom pláne dlžníka:*

a) boli podstatným spôsobom porušené ustanovenia ZKR [§ 154 ods. 1 písm. a) ZKR],

b) prijatie plánu bolo dosiahnuté podvodným spôsobom [§ 154 ods. 1 písm. b) ZKR].

Namietané porušenia ZKR boli natoľko závažné a mali tak nepriaznivý vplyv na sťažovateľa, ako účastníka plánu, že v zmysle § 154 ods. 1 písm. a), b) ZKR bol Okresný súd Prešov povinný reštrukturalizačný plán dlžníka zamietnuť. Namiesto toho Okresný súd Prešov citované ustanovenia úplne ignoroval a aj napriek relevantným námietkam sťažovateľa reštrukturalizačný plán dlžníka potvrdil.”.

V súvislosti s namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu garantovaného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľka v sťažnosti najmä uvádza:

«Z reštrukturalizačného plánu dlžníka vyplýva, že pohľadávka sťažovateľa (zabezpečeného veriteľa Sberbank Slovensko, a. s.) bola zaradená do skupiny č. 2. Zmena pohľadávky sťažovateľa a plnenia určené na jej uspokojenie však nie sú v záväznej časti plánu nijakým spôsobom špecifikované (!), čo je v hrubom rozpore s § 139 ods. 1 ZKR. Podotýkame, že úprava splácania popretých pohľadávok (pri ktorých je vedené incidenčné konanie) je povinnou obsahovou náležitosťou plánu a nemožno ju za žiadnych okolností opomenúť. Z plánu musí jednoznačne vyplývať, akým spôsobom má byť uspokojená popretá pohľadávka po ukončení incidenčného konania. Súd v incidenčnom konaní totiž nikdy nerozhoduje o spôsobe, výške alebo čase splácania popretej pohľadávky zo strany dlžníka. Predmetom incidenčného konania je podľa § 124 ods. 4 ZKR výlučne určenie právneho dôvodu, výšky, vymáhateľnosti alebo zabezpečenia popretej pohľadávky (teda nie spôsob jej uspokojenia).

Nakoľko v reštrukturalizačnom pláne dlžníka absentuje akákoľvek úprava spôsobu splácania pohľadávky sťažovateľa, nie je možné určiť, aké právne postavenie bude mať sťažovateľ po ukončení incidenčného konania. Incidenčné konanie pritom v súčasnosti na základe žaloby sťažovateľa riadne prebieha na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. I Cbi/55/2013...

Pohľadávka sťažovateľa bola správkyňou popretá výlučne z fiktívneho dôvodu, že v čase začatia reštrukturalizačného konania dlžníka nebola splatnou. Zdôrazňujeme, že:

- splatnosť pohľadávky nie je z hľadiska prihlasovania pohľadávok rozhodujúca. Rozhodujúcim je iba moment vzniku pohľadávky...

- je dôležité presne odlišovať vznik pohľadávky od jej splatnosti. Pohľadávky, ktoré sa v reštrukturalizácii uplatňujú prihláškou, sú tie pohľadávky, ktoré vznikli do zverejnenia uznesenia súdu o začatí reštrukturalizačného konania v Obchodnom vestníku...

Sťažovateľ je majoritným veriteľom dlžníka a realizovaním hlasovacích práv v reštrukturalizácii by mal reálny vplyv na výsledok prijatých uznesení schôdze veriteľov. Nakoľko pohľadávka sťažovateľa bola správkyňou popretá z absurdného dôvodu, došlo tým k protiprávnemu odňatiu legitímnej možnosti sťažovateľa vykonávať subjektívne práva v reštrukturalizácii. Tým bola zároveň odňatá možnosť plnohodnotného výkonu práva sťažovateľa na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

Zdôrazňujeme, že právo správcu popierať pohľadávky veriteľov v reštrukturalizácii nie je absolútne. Správca nemôže popierať pohľadávky veriteľov na základe fabulovaných alebo zjavne nepodložených dôvodov, a to za účelom špekulatívneho minimalizovania vplyvu veriteľa na priebeh reštrukturalizácie. Takéto konanie správcu nemôže byť akceptované a je v hrubom rozpore so základnou povinnosťou správcu vykonávať funkciu s odbornou starostlivosťou...

Nútené a protiprávne „vylúčenie“ majoritného veriteľa z procesu reštrukturalizácie je natoľko závažným zásahom do právneho postavenia tohto veriteľa, že hraničí prinajmenšom so zneužitím a šikanóznym výkonom práva. Reštrukturalizačný plán prijatý minoritnou časťou veriteľov, pri nedôvodnom a účelovom vylúčení majoritného veriteľa z procesu reštrukturalizácie, preto nemožno za žiadnych okolností potvrdiť...

Záväzná časť reštrukturalizačného plánu dlžníka ad absurdum zavádza dozornú správu nad fyzickou osobou [REDACTED], ktorý nie je ani dlžníkom a ani preberajúcou osobou (!). Dozorná správa je tak reštrukturalizačným plánom dlžníka zavedená v rozpore s § 162 ods. 1 ZKR. Uvedený nedostatok a porušenie ZKR má nepriaznivý vplyv na všetkých účastníkov reštrukturalizačného plánu...»

Namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľka odôvodňuje aj argumentáciou, podľa ktorej k prijatiu reštrukturalizačného plánu došlo podvodným spôsobom. V tejto súvislosti poukazuje

na postúpenie časti prihlásenej a zistenej pohľadávky veriteľky [REDAKOVANÉ] počas reštrukturalizácie na sedem ďalších osôb a súčasne tvrdí, že „účelové rozdelenie a postúpenie pohľadávky (bez akýchkoľvek faktických alebo ekonomických súvislostí) vykazuje znaky dubiózneho konania, bez ktorého by sa schválenie plánu dlžníka nedosiahlo“.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„I. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Prešov zo dňa 31. 3. 2014, č. k. 1R/8/2013-396 porušené boli.

II. Uznesenie Okresného súdu Prešov zo dňa 31. 3. 2014, č. k. 1R/8/2013-396 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Prešov na ďalšie konanie.

III. Okresný súd Prešov je povinný zaplatiť advokátovi sťažovateľa náhradu trov konania do dvoch mesiacov od právoplatnosti nález.”

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to predovšetkým pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Z hľadiska limitov ústavnej kontroly rozhodnutí všeobecných súdov ústavný súd považuje za potrebné poukázať na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami

o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd poznamenáva, že v obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľnom práve na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností, a preto ich prípadné porušenie je potrebné posudzovať spoločne.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku, alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne každý má právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad

aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Judikatúra ESLP nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa osobitná odpoveď práve na tento argument (Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 248/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné,

neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu, ktorým bol potvrdený reštrukturalizačný plán dlžníka v znení, o ktorom hlasovala schvaľovacia schôdza 18. marca 2014.

Vychádzajúc z uvedených všeobecných východísk, ústavný súd v kontexte s účelom predbežného prerokovania preskúmal sťažnostnú argumentáciu sťažovateľky, ktorej podstatou je jej nesúhlas s potvrdením reštrukturalizačného plánu predloženého dlžníkom okresným súdom, pretože plán podľa sťažovateľky nespĺňa ani základné náležitosti požadované zákonom č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“), keďže v ňom absentuje úprava spôsobu splácania jej pohľadávky. Reštrukturalizačný plán ďalej podľa sťažovateľky v rozpore s § 162 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii zaviedol dozornú správu (nad fyzickou osobou [REDACTED], ktorý nie je ani dlžníkom, ani preberajúcou osobou) a bol schválený podvodným spôsobom (rozdelením pohľadávky jedného veriteľa a jej postúpením na ďalších sedem veriteľov). Svoje námietky sťažovateľka formulovala s prihliadnutím na skutočnosť, že popretie ňou prihlásenej zabezpečenej pohľadávky reštrukturalizačnou správkyňou viedlo k vylúčeniu možnosti sťažovateľky ovplyvniť rozhodovanie o pláne na schôdzi veriteľov.

Okresný súd napadnuté uznesenie odôvodnil § 151 ods. 1 a § 153 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, pričom dospel k záveru, že návrh na potvrdenie reštrukturalizačného plánu bol podaný so všetkými náležitosťami v zákonnej lehote. V podstatnej časti odôvodnenia sa okresný súd zaoberal otázkou, či existujú dôvody na zamietnutie plánu súdom podľa § 154 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Berúc do úvahy námietky sťažovateľky doručené reštrukturalizačnej správkyňi pred konaním schvaľovacej schôdze, ako aj podané na schvaľovacej schôdzi, okresný súd najmä

skúmal, či boli podstatným spôsobom porušené ustanovenia týkajúce sa reštrukturalizačného plánu (t. j. o náležitostiach plánu, o postupe pri príprave plánu, ako aj o hlasovaní o pláne), ďalej či prijatie plánu nebolo dosiahnuté podvodným konaním, prípadne poskytnutím osobitných výhod niektorému účastníkovi plánu, ako aj to, či plán nie je v podstatnom rozpore so spoločným záujmom veriteľov. Vo vzťahu k uvedeným problémom okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia predovšetkým uvádza:

„Veriteľský výbor na svojom zasadnutí dňa 21. 02. 2014 schválil predložený návrh reštrukturalizačného plánu a požiadal správcu o zvolanie schvaľovacej schôdze.

V lehote siedmich dní pred konaním schvaľovacej schôdze boli správcovi doručené 3 žiadosti veriteľov, a to veriteľa Sociálna poisťovňa, ústredie... Bratislava, ktorá žiadala o zaradenie svojej pohľadávky vo výške 2 027,30 eura do skupiny pre plánom nedotknuté pohľadávky. Ďalej to bola žiadosť veriteľa Všeobecná zdravotná poisťovňa, a. s..., ktorá žiadala o zaradenie svojej pohľadávky do skupiny pre plánom nedotknuté pohľadávky. Veriteľ Sberbank Slovensko, a. s. žiadal o opravu zrejmej nesprávnosti plánu a o zaradenie pohľadávky do skupiny pre plánom nedotknuté pohľadávky.

Do rozpravy sa prihlásil veriteľ Sociálna poisťovňa, ktorý na schôdzi písomne uplatnil odôvodnené námietky, v ktorých uviedol, že žiadajú o vytvorenie skupiny pre plánom nedotknuté pohľadávky; má za to, že plán, v podstatnom rozpore so spoločným záujmom veriteľov, pretože určenie miery uspokojenia veriteľov v prípade konkurzu je v pláne nedostatočne spracované, oznámil, že ako veriteľ sa považuje za veriteľa nesúhlasiaceho s plánom v zmysle ust. § 1 ods. 1, písm. b) zák. č. 231/1999 Z. z. o štátnej pomoci. Veriteľ Sberbank Slovensko, a. s. žiadal o opravu zrejmej nesprávnosti plánu a o zaradenie pohľadávky do skupiny pre plánom nedotknuté pohľadávky.

Správca uviedol, že požiadavke veriteľa týkajúcej sa opravy zrejmej nesprávnosti plánu bolo vyhovené.

Predkladateľ plánu požiadavke veriteľa Sociálna poisťovňa, Všeobecná zdravotná poisťovňa, a. s. a Sberbank Slovensko, a. s. na vytvorenie osobitnej skupiny nevyhovelo, nakoľko ostatní veritelia s vytvorením samostatnej skupiny nesúhlasili.

V reštrukturalizačnom pláne boli vytvorené dve skupiny, a to skupina č. 1 - Všetci nezabezpečení veritelia, a skupina č. 2 - skupina pre prípad, ak súd určí pohľadávku zabezpečeného veriteľa - Sberbank Slovakia, a. s. vo výške, ktorú určí súd.

Dňa 18. 03. 2014 sa konala schvaľovacia schôdza, na ktorej prítomní účastníci plánu hlasovali o prijatí plánu v znení schválenom veriteľským výborom. Na schôdzi sa zúčastnilo 12 veriteľov, pričom 11 veriteľov bolo oprávnených hlasovať s celkovým počtom hlasov 96 886.

Do skupiny č. 1 - Všetci nezabezpečení veritelia, boli zaradené pohľadávky nezabezpečených veriteľov zaradených v zozname pohľadávok pod č. 1.11., 1.19., 1.21., 1.25. až 1.31. Za prijatie plánu hlasovali 9 prítomní veritelia s celkovým počtom hlasov 85 015 hlasov (t. j. 87,75 %). Proti hlasovali 2 veritelia s počtom hlasov 11 871 (t. j. 12,25 %) a nikto sa nezdržal hlasovania. Keďže za prijatie plánu hlasovalo 9 z 11 prítomných účastníkov plánu so zistenou sumou zistených pohľadávok vyššou ako 1 % zistenej sumy všetkých zistených nezabezpečených pohľadávok tejto skupiny, pričom súčet ich hlasov v danej skupine presahoval väčšinu hlasov hlasujúcich veriteľov boli splnené zákonné podmienky podľa § 148 ods. 1 písm. b) zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii... na prijatie plánu v tejto skupine.

Do skupiny č. 2 - skupina pre prípad, ak súd určí pohľadávku zabezpečeného veriteľa - Sberbank Slovakia, a. s., bola zaradená pohľadávka zabezpečeného veriteľa Sberbank Slovakia, a. s., ktorú správca poprel.

Zároveň bola splnená podmienka vyžadovaná § 148 ods. 1 písm. d) ZKR, keďže za prijatie plánu hlasovali prítomní veritelia s celkovým počtom hlasov 85 015, t. j. 87,75 % pričom ide o nadpolovičnú väčšinu hlasov z celkového počtu 96 886, t. j. 100 % všetkých prítomných veriteľov oprávnených na schôdzi hlasovať. Dvaja prítomní veritelia hlasovali proti plánu (t. j. 11 871 hlasov, čo je 12,25 %) a nikto sa nezdržal hlasovania. Po skončení hlasovania boli splnené všetky podmienky vyžadované v § 148 ods. 1 ZKR, preto reštrukturalizačný plán dlžníka bol schvaľovacou schôdzou prijatý.

Dlžník návrhom doručeným konkurznému súdu dňa 27. 03. 2014 žiadal, aby Okresný súd Prešov potvrdil reštrukturalizačný plán dlžníka, ktorý bol schvaľovacou schôdzou dňa 18. 3. 2014 za splnenia všetkých podmienok schválený a zároveň rozhodol o skončení reštrukturalizácie dlžníka.“

Následne okresný súd v napadnutom uznesení po citácii príslušných ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii (§ 133 ods. 1, § 143, § 148 ods. 1, § 151 ods. 1 a § 153 ods. 1) formuloval svoje právne závery takto:

„Súd pri rozhodovaní o potvrdení reštrukturalizačného plánu preskúmal predložený reštrukturalizačný plán, predchádzajúci postup správcu dlžníka, dlžníka, veriteľov a veriteľských orgánov v tomto reštrukturalizačnom konaní, pričom nezistil skutočnosti predpokladané v § 154 ods. 1 ZKR, pre ktoré by musel reštrukturalizačný plán zamietnuť. Reštrukturalizačný plán nie je v podstatnom rozpore so spoločným záujmom veriteľov, keď za tento spoločný záujem je potrebné pokladať dosiahnutie čo najvyššej miery uspokojenia pohľadávok veriteľov (§ 5 ZKR) pri zachovaní aspoň podstatnej časti prevádzky podniku dlžníka tak, že v reštrukturalizačnom konaní možno odôvodnene predpokladať väčší rozsah uspokojenia veriteľov dlžníka ako v prípade vyhlásenia konkurzu [§ 109 ods. 3 písm. c) a d) ZKR].

Nakoľko súd nezistil dôvody na zamietnutie reštrukturalizačného plánu a verítelia na schvaľovacej schôdzi hlasovali za prijatie potrebnou väčšinou prítomných hlasov vo všetkých skupinách, súd reštrukturalizačný plán v znení prijatom na schvaľovacej schôdzi konanej dňa 18. 03. 2014 potvrdil. O skončení reštrukturalizácie rozhodol súd podľa ustanovenia § 153 ods. 1 ZKR.”

Právomoc súdov rozhodovať v konkurznom a reštrukturalizačnom konaní vyplýva z čl. 142 ods. 1 ústavy. Podrobnosti o pôsobnosti súdov a konaní pred nimi v ústavou vymedzených veciach ustanovuje v zmysle splnomocňovacej ústavnej normy zákon (čl. 143 ods. 2 ústavy). Týmto zákonom je zákon o konkurze a reštrukturalizácii, ktorý v rámci tretej časti označenej nadpisom „Reštrukturalizácia“ upravuje v ôsmej hlave aj ingerenciu všeobecných súdov v procese reštrukturalizácie formou potvrdenia plánu súdom (§ 153 zákona o konkurze a reštrukturalizácii) alebo zamietnutia plánu súdom v zákonom ustanovených prípadoch [§ 154 ods. 1 písm. a) až f) zákona o konkurze a reštrukturalizácii].

Pokiaľ uznesenie o potvrdení plánu súdom obsahuje aj rozhodnutie o skončení reštrukturalizácie, dôsledkom právoplatného uznesenia o zamietnutí plánu je, že súd jedným

rozhodnutím zároveň zastaví reštrukturalizačné konanie dlžníka, začne konkurzné konanie proti dlžníkovi a vyhlási na jeho majetok konkurz (§ 154 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii).

Podľa názoru ústavného súdu dôvody, na ktorých je založené napadnuté uznesenie okresného súdu, sú v intenciách argumentačného priestoru vymedzeného § 151, § 153 ods. 1 a § 154 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii a možno ich považovať za prejav ústavne konformného nezávislého súdneho rozhodovania v zmysle čl. 141 ods. 1 ústavy.

Okresný súd sa v napadnutom uznesení vyjadril aj k postupu prípravy reštrukturalizačného plánu, osobitne k postupu pri vybavení žiadosti sťažovateľky o opravu zrejmej nesprávnosti plánu a o zaradenie pohľadávky do skupiny pre plánom nedotknuté pohľadávky. Okresný súd sa pritom zaoberal námietkami sťažovateľky z hľadiska toho, či nedošlo k podstatným porušeniam zákona o konkurze a reštrukturalizácii, pričom na sťažovateľkou nastolené otázky uviedol relevantné odpovede. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že zo žiadneho ustanovenia zákona o konkurze a reštrukturalizácii nevyplýva, že pri rozhodovaní o návrhu na potvrdenie plánu je všeobecný súd povinný skúmať opodstatnenosť všetkých pripomienok na zmenu plánu predložených pred konaním schvaľovacej schôdze veriteľov, ako aj stanoviska vyjadreného žiadateľom o zmenu plánu na schôdzi veriteľov. Všeobecný súd je povinný tieto námietky a návrhy skúmať len v súvislosti s tým, či sú dané dôvody na zamietnutie reštrukturalizačného plánu podľa § 154 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, prípadne (v rámci súdneho dohľadu) aj s prihliadnutím na to, či bol naplnený niektorý z dôvodov, pre ktorý je súd v rámci svojho dohľadu v zmysle § 131 zákona o konkurze a reštrukturalizácii povinný zastaviť reštrukturalizačné konanie a začať konkurzné konanie.

V danom prípade okresný súd dospel k záveru o nedostatku takých dôvodov, ktoré by odôvodňovali zamietnutie plánu súdom podľa § 154 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, pričom ústavný súd tento záver okresného súdu hodnotí ako dostatočne odôvodnený, a teda aj ústavne udržateľný.

K námietke sťažovateľky o účelovom popretí ňou prihlásenej zabezpečenej pohľadávky reštrukturalizačnou správkyňou so zámerom neprihliadať na ňu v reštrukturalizačnom konaní ústavný súd konštatuje, že sama sťažovateľka nekonkretizuje dostatočne, v čom tento účelový postup spočíva a najmä aké ustanovenie zákona o konkurze a reštrukturalizácii reštrukturalizačná správkyňa svojím postupom porušila. Navyše ústavný súd zistil, že sťažovateľka vo vzťahu k popretej pohľadávke podala incidenčnú žalobu o určenie pravosti popretej pohľadávky, o ktorej bude rozhodnuté v príslušných súdnych konaniach (okresný súd rozsudkom sp. zn. 1 Cbi 55/2013 z 24. novembra 2014 žalobu sťažovateľky zamietol, pričom o jej odvolaní proti predmetnému rozsudku odvolací Krajský súd v Prešove dosiaľ nerozhodol, pozn.). Sťažovateľka teda, pokiaľ ide o popretie svojej pohľadávky reštrukturalizačnou správkyňou, využila dostupný a pritom účinný právny prostriedok ochrany svojich práv. Ústavný súd v tejto súvislosti poznamenáva, že v prípade zistenia pravosti popretej pohľadávky v incidenčnom konaní bude mať sťažovateľka právo podľa § 158 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii požiadať v prípade zaradenia jej pohľadávky do nesprávnej skupiny aj o doplatenie rozdielu, ak by bola ako veriteľka popretej pohľadávky ukrátená.

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky, že záväzná časť reštrukturalizačného plánu zavádza dozornú správu nad nesprávnou osobou (fyzickou osobou [REDACTED], nie dlžníkom), čím sa popiera právna istota účastníkov plánu, ústavný súd uvádza, že z potvrdeného plánu v časti „DOZORNÁ SPRÁVA“ vyplýva, že „po skončení reštrukturalizácie sa na obdobie 3 rokov sa zavádza nad dlžníkom dozorná správa“. Z opisnej časti plánu (časť 3. Charakteristika podnikateľskej činnosti dlžníka) taktiež vyplýva, že „jediným spoločníkom akciovej spoločnosti je [REDACTED], ktorý je zároveň aj predsedom predstavenstva“. Uvedená skutočnosť odôvodňuje, aby označená osoba (ako jediný vlastník dlžníka) podliehala dozornej správe, pričom ústavný súd považuje z ústavného hľadiska za akceptovateľný a kompatibilný so zákonom o konkurze a reštrukturalizácii záver okresného súdu, v zmysle ktorého nie sú ustanovenia plánu o dozornej správe dôvodom na jeho zamietnutie.

V nadväznosti na už uvedené ústavný súd zdôrazňuje, že jeho úlohou pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je posudzovanie právnej perfektnosti namietaného rozhodnutia všeobecného súdu z hľadiska formálnych požiadaviek vyplývajúcich zo zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov a z týchto aspektov jeho „vylepšovanie“ (IV. ÚS 325/08), ale posúdenie jeho ústavnej akceptovateľnosti a udržateľnosti. Ústavný súd nie je ani opravným súdom právnych názorov všeobecných súdov. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, v zmysle svojej ustálenej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor všeobecného súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

Z konštantnej judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že postup a rozhodnutie všeobecného súdu vychádzajúci z aplikácie konkrétnej právnej úpravy v zásade nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (m. m. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, IV. ÚS 66/2011). Ústavný súd rovnako zdôrazňuje, že podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v čl. 46 ústavy možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Vychádzajúc z ustálených východísk svojej rozhodovacej činnosti, ústavný súd konštatuje, že po preskúmaní napadnutého uznesenia nezistil existenciu skutočností, ktoré by signalizovali, že by napadnuté uznesenie okresného súdu bolo možné považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu. Okresný súd podľa názoru ústavného súdu postupoval vo veci sťažovateľky v súlade so zákonom o konkurze a reštrukturalizácii, prihliadal na účel a zmysel právnej úpravy a ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval príslušné ustanovenia označeného zákona. Skutočnosť, že sa sťažovateľka s právnym názorom uvedeným v napadnutom uznesení nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť

k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor okresného súdu svojím vlastným.

Uvedené skutočnosti zakladajú dôvod na odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vo vzťahu k námietke sťažovateľky, že k schváleniu reštrukturalizačného plánu došlo podvodným spôsobom, ústavný súd zistil, že konformnosť postúpenia časti prihlásenej a zistenej pohľadávky veriteľky [REDACTED], [REDACTED], na sedem ďalších veriteľov preskúmaval okresný súd, ktorý uznesením sp. zn. 1 R 8/2013 z 18. decembra 2013 pripustil vstup veriteľky [REDACTED], [REDACTED], do reštrukturalizačného konania ako veriteľky na miesto pôvodnej veriteľky [REDACTED], a to v časti prihlásenej pohľadávky pôvodnej veriteľky pod por. č. 11 vo výške 4 000 €, uznesením sp. zn. 1 R 8/2013 z 18. decembra 2013 pripustil vstup veriteľa [REDACTED], [REDACTED], do reštrukturalizačného konania ako veriteľa na miesto pôvodnej veriteľky [REDACTED], a to v časti prihlásenej pohľadávky pôvodnej veriteľky pod por. č. 11 vo výške 4 000 €, uznesením sp. zn. 1 R 8/2013 z 18. decembra 2013 pripustil vstup veriteľky [REDACTED], [REDACTED], do reštrukturalizačného konania ako veriteľky na miesto pôvodnej veriteľky [REDACTED], a to v časti prihlásenej pohľadávky pôvodnej veriteľky pod por. č. 11 vo výške 4 000 €, uznesením sp. zn. 1 R 8/2013 z 18. decembra 2013 pripustil vstup veriteľky [REDACTED], [REDACTED], do reštrukturalizačného konania ako veriteľky na miesto pôvodnej veriteľky [REDACTED], a to v časti prihlásenej pohľadávky pôvodnej veriteľky pod por. č. 11 vo výške 4 000 €, uznesením sp. zn. 1 R 8/2013 z 18. decembra 2013 pripustil vstup veriteľa [REDACTED], [REDACTED], do reštrukturalizačného konania ako veriteľa na miesto pôvodnej veriteľky [REDACTED], a to v časti prihlásenej pohľadávky pôvodnej veriteľky pod por. č. 11 vo výške 4 000 €, uznesením sp. zn. 1 R 8/2013 z 18. decembra 2013 pripustil vstup veriteľky [REDACTED], [REDACTED], do reštrukturalizačného konania ako veriteľky na miesto pôvodnej veriteľky [REDACTED], a to v časti prihlásenej

pohľadávky pôvodnej veriteľky pod por. č. 11 vo výške 4 000 €, uznesením sp. zn. 1 R 8/2013 z 18. decembra 2013 pripustil vstup veriteľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], do reštrukturalizačného konania ako veriteľa na miesto pôvodnej veriteľky [REDAKOVANÉ], a to v časti prihlásenej pohľadávky pôvodnej veriteľky pod por. č. 11 vo výške 4 000 €. Všetky označené uznesenia nadobudli právoplatnosť 16. januára 2014.

Označené uznesenia okresného súdu o pripustení vstupu ďalších veriteľov do reštrukturalizačného konania však sťažovateľka vo svojej sťažnosti nenapadla, a preto ústavný súd, ktorý je v zmysle § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania koncentrovane vyjadreným v petite sťažnosti (návrhu na rozhodnutie ústavného súdu), nie je oprávnený ich preskúmať, teda nedisponuje ani právomocou preskúmať v tomto konaní námietku sťažovateľky týkajúcu sa tvrdenia o podvodnom spôsobe schválenia reštrukturalizačného plánu.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, ako aj z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2016